

“ΔΕΙΛΙΝΑ,,

ΣΤΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ...

Ἡ ἄνοιξη, σὰν βάρυντη παρθένα,
ξυπνάει μὲ τὴ φουσκοδεκτριά· τὸ χιόρι
ἀπ' τὰ λιβάδια φεύγει τάνθισμένα,
κάθε δευτρί μὲ ρέο χυμὸ φουσκώνει.

Γλυκοσαλιλάζουν τὰ πουλιά, κρυμμένα
στὰ ριόβλαστα κλαδιά· λαλεῖ τὰνδόνι.
Γυρᾶ, στὴ πρόμη ζέστη, ἀπὸ τὰ ξέρα
τὰ βρῆ παλιά φωλιά τὸ χελιδόνι.

Ξύπνα καὶ σὺ, στενὴ καρδιά, καὶ ζήτα
τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα, πὺν δίνει
μὲ τὸ στερνὸ της φύλλο ἢ μαργαρίτα.

— Ἀπὸ φύλλα στὴν καρδιά σὰν μοῦ εἶχαν μείνη,
τὸ πρῶτο μοῦπε «Ναὶ» πρὶν τὸ μαθήσω·
τί τάχα τὸ στερνὸ κι ἂν τὸ ρωτήσω;

ΛΙΚΟ ΜΟΥ ΦΩΣ.

Μεσουραῖς ἢ ὀλόφεργη Σελήνη
λαμποκοπάει κι ἀστράφτει πέρα πέρα,
τὸ φῶς της, μὲς τὸν ἔρημον αἰθέρα
τῆς νύχτας ὅλα τὰ λ' ἀστέρια σβύνει.

Μὰ ἐκεῖ βαθιά, πὺν ροδοφέργει ἡ μέρα,
ὅταν μικρὴ προῆ στὴ νύχτα μείνη,
ἐν' ἄστρο, λίγο, μὰ δικὸ του χύνει
φῶς τρέμιο ἀπ' τὴν ἄγνωστή του σφαῖρα.

Κ' εἶπα:—Τέτοιο καλὸ μακριὰ ἀπὸ μένα·
ἀφοῦ κοιτᾷ σὲ μεγαλεῖα ξέρα
ὅ τι σιμώνει τὸ δικὸ του χάνει.

Καλύτερα μακριὰ καὶ μοναχὸς μου.
Σὲ μιὰ ἄγνωστη κρυφὴ γωνιά τοῦ κόσμου
λίγο, μὰ καὶ δικὸ μου φῶς, μὲ φτάνει.

Ι. ΓΡΗΓΗΡΗΣ

ΧΗΜΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ

(Ἀφιερῶται οὕτῃ «πυλὴνία πεθερά», τοῦ κ. Κορομπιλά).

Ἐγένετο μεταξύ των μία βιαία σκηνή, ἡ βιαιοτέ-
ρα ἀπ' ὅλαις· κ' ἐκείνη φόρεσε τὸ ἐπανωφόρι της (ἂν
καὶ ἦταν ζέστη) γιὰ νὰ σκεπᾷ τὴν ἀταξία τῆς
ἐνδυμασίας της καὶ πῆγε στοὺς γονεῖς της.

Δὲν κλαίει πειρὰ· γελᾷ τώρα πὺν ἐλευθερώθηκε.
Γελᾷ, γιὰτὶ βλέπει τὸ παρθετικὸν δωμάτιόν της, μὲ
ὅλα τὰ ἀγαπητὰ της ἀντικείμενα, πὺν τὰ ἐφύλατ-
τε μὲ εὐλάβεια ἢ μητέρα της; Γελᾷ γιὰτὶ ξέρει,
πὺς μὲ τὴ φυγὴ της, ἐκεῖνος θὰ πονέσῃ πολὺ.

Γύρισε ἢ μητέρα της ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἢ
Κατίναν ἤρε ὕψος περίλυπο. Ἐπεσε στὰ πόδια
τῆς μητέρας της καὶ τῆς διηγήθηκε μὲ ὕψος ῥητο-
ρικὸν καὶ ὑπερβολὰς ῥητορικὰς, τὰ βάσανά της. Ἡ
μητέρα ἔκλαιε καὶ ἤγυρε μὲ πόνον τὰ μάτια της
σὺν οὐρανὸ, σὰν νὰ ἔλεγε:

— Γιὰ τὸ παιδί αὐτὸ τὸ μονάκριβο, τρέχω στὴν
ἐκκλησίαν καὶ σὲ θερμοπαρκαλῶ, Θεὲ μου, καὶ
σὺ τάφινος σὲ τόσα βάσανα! Δὲν σοῦ φθάνει πὺν
μοῦ πῆρες τὸ γριό μου; Στῆς γρηᾷς τὴν καρδιά,
πὺν μόνον ἀγάπη καὶ εὐσπλαγχνία κατοικοῦσαν,
γεννήθηκε ἓνα αἶσθημα καινούργιο. Ἐμάζεψε, ὅλα
τὰ μικρὰ ἀδικήματα, πὺν τῆς ἔκαμε ὁ γαμβρὸς τῆς
ἰδίας. Ἐτοση εἶνε ἢ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπο-

μένως ἢ καρδιά τῆς μάνας, (ἂν καὶ ἢ μάνα εἶνε
κάτι παραπάνω ἀπὸ ἄνθρωπος). Γιὰ νὰ μισήσῃ μιὰ
καρδιά, (ἐννοῶ καλὴ καρδιά) μὲ τὰ σωστά της καὶ
νὰ θέλῃ τὸ κακὸ τοῦ ἄλλου, πρέπει νάχη περασμέ-
να τὰ πενήντα· ν' ἀκούσῃ: ὅτι θυσιάζουν πρόσωπο
λατρευμένο καὶ νὰ ἔχῃ ἄφορμὰς ὅλως διόλου ἀτο-
μικὰς, αἱ ὅποιαι νὰ δίδουν αὐθεντικότητα, εἰς
ὅσα τῆς διηγούνται.

Ἡ γρηᾷ μάνα ἐμίστησε. "Α... τὸ θηρίο πὺν βασά-
νισε τὸ παιδί της... τὸ σπλάχνον της, νὰ τῷ βλεπε
ἐπάνω στὴν κεράλα κ' ἐκείνη νὰ τοῦ πάρῃ τὸ
ὑποπόδιον!!

Τίποτε, οὔτε χριστιανικὴ συγχώρησις, οὔτε με-
τριοπάθεια, μποροῦν νὰ σταματήσουν τῆς γρηᾷς
τὸ μῖσος.

Ἡ Κατίναν κλαίει στὴν ἄκρη τοῦ σοφᾶ μὲ ἀνα-
φιλητὸ καὶ ὅσῳ κλαίει, ὁ θυμὸς της διαλύεται καὶ
μὲ κάθε δάκρυ πὺν σταλάζει, ρεύγουν καὶ τὰ ἐπι-
χειρήματα, πὺν εἶχε ἐναντίον του καὶ τώρα, ἐνῶ
βαρυαναστενάζει, συλλογίζεται: μήπως ἐκείνη ἔ-
δωκε τὴν πρώτη αἰτία; καὶ κατόπι, ἀρχίζει νὰ
κλαίῃ πάλι μὲ ἀναφιλητὸ καὶ βρίσκει, πὺς ἐκείνη
μόνον εἶνε ἢ αἰτία. Ἀλήθεια, ἦταν ἀνάγκη, νὰ